

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 31

ปลัดเทวัญมองร่างสูงที่นั่งพิงพักอยู่กับนักเก้าอี้อย่างเฟื่องฟู ผิวสีเข้ม ไบหน้าคมที่ได้สัดส่วนดูสะอาดสะอ้าน นัยน์ตาปิดคล้ายกับกำลังหลับ

เขาหันไปพูดกับนายตำรวจ อ่านรายงานพลางซักถาม ในระหว่างนั้นก็ไม่วายเหลือบมองอีกฝ่ายอย่างสำรวจตรวจตรา

สารวัตรเดินออกมาจากห้องข้างในมองผู้มาเยือนอย่างแปลกใจ

“อ้าว คุณเทวัญ...”

“ผมมาแทนนายอำเภอครับ” เขาอธิบาย

“อ้อ” สารวัตรพยักหน้า ขยับกระดาษในมือ “นี่เป็นประวัติของเขา” เขาพยักหน้าไปยังคนที่นั่งหลับตาอยู่ห่างออกไป

“เขาไม่มีประวัติเป็นคนร้าย นามเต็มคือร้อยเอกยอดยิ่ง เฉลิมยศ รับราชการทหารตั้งแต่ปี ๒๕๒๐ ถึง ๒๕๒๗ ส่วนใหญ่อยู่ในเขตแนวรบ ปฏิบัติราชการครั้งสุดท้ายได้รับบาดเจ็บสาหัส มีวีรกรรมกล้าหาญจนได้รับเหรียญเชิดชูเกียรติและเลื่อนยศ ถูกให้ออกจากราชการเพราะเสื่อมสมรรถภาพ เขาเคยมีอาการผิดปกติทางประสาทและเคยถูกควบคุมอยู่ในโรงพยาบาลประสาทเป็นเวลาหนึ่งปี”

“อ้อ... แล้วมีลูกเมียไหมคะ”

“ไม่ได้บอกไว้ละ บอกแต่ว่ามีแม่ เสียชีวิตตั้งแต่เขายังรักษาอาการทางจิตอยู่ในโรงพยาบาล”

ปลัดหนุ่มหนึ่งไปนิตหนึ่งก่อนจะพูดว่า

“ไม่มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษเลยนี่คะ”

“นั่นสิ ผมยังไม่เห็นสาเหตุเลยว่าทำไมจึงมีคนอยากจะฆ่าเขา นอกจากกรณีเดียว”

“อะไรหรือคะ”

“เจ้าของไร่” สารวัตรพูด “ผมสอบจากพวกคนงาน เขากับเจ้าของไร่มีเรื่องทะเลาะกันรุนแรง แล้วเขาก็พาน้องสาวของเจ้าของไร่ไปอยู่ด้วยกันตรงที่เกิดเหตุก่อนจะถูกตามไปหมายจะฆ่าให้ตาย”

“เข้าเค้า...” ปลัดพยักหน้า

“ยังไงๆ ก็จะต้องเร่งหาตัวคนร้ายให้ได้ เรื่องนี้หากว่ารายงานขึ้นไป พวกผู้ใหญ่จะต้องพากันสนใจ คุณรู้หรือไม่ใช่หรือว่าคุณสายชล เธอเป็นที่รู้จักรักเอ็นดูของผู้ใหญ่หลายคน”

“ครับ ผมรู้” เขาพูดยิ้ม ๆ “เธอเป็นคนสวย มีชีวิตชีวาแล้วยังมีส่วนเป็นเจ้าของไร่ที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งอีกด้วย น่าเสียดายที่หันมาสนใจเจ้าหมอนี่ อดีตทหารที่เคยอยู่โรงพยาบาลบ้า ถ้าผมเป็นพี่ชายก็คงโกรธถึงกับอยากจะฆ่าให้ตายไปทั้งคู่อีกเหมือนกัน”

“อดีตทหาร” ขยับตัวจากที่นั่งพิงพักหลับตา ยืดกายหันมามองพอตาสบตา ปลัดเทวัญก็มีสีหน้าเจื่อนจางลง

“เอ้อ... ผมจะต้องไปนะคะ ว่าแต่สารวัตรจะคุมตัวเขาไว้กี่นานเท่าไร”

“เขาไม่ได้ทำความผิดอะไร แต่ถ้าปล่อยออกไปก็อาจไม่ปลอดภัย ถ้าเขาตาย เราก็คงไม่รู้เรื่องอะไรมากไปกว่านี้ ผมจะพาตัวเขาไปฝากไว้ในที่ปลอดภัยและก็สะดวกสบายกว่าที่นี่ อย่างน้อยก็อีกสักกระยะหนึ่ง”

ปลัดหนุ่มพยักหน้า

“แล้วผมจะแวะมาใหม่ สวัสดิ์นะครับ”

เพราะว่ายอด หรือนามเต็ม ร้อยเอกยอดยิ่ง เฉลิมยศ ถูกสารวัตรพาตัวย้ายไปอยู่ที่อื่น สายชลจึงต้องผิดหวังที่ไม่ได้พบชายหนุ่มที่สถานีตำรวจ อย่างไรก็ตาม เธอได้ไปดูศพของคนร้ายที่โรงพยาบาลตามคำขอร้องของนายตำรวจซึ่งประจำการอยู่ในขณะนั้น เธอใช้เวลาอยู่นาน พยายามทบทวนความทรงจำว่าเคยเห็นผู้ชายที่นอนเป็นศพอยู่นั้นมาก่อนหรือไม่

แม้จะรู้สึกว่าจะเคยเห็น แต่เธอก็นึกไม่ออก อาจจะเป็นที่ไหนก็ได้ในเมือง เธอเคยผ่านไปผ่านมา ใช้เวลาอยู่ในที่ชุมชนในเมืองอยู่เสมอ

เธอขับรถกลับไปสถานีตำรวจเพื่อรอพบสารวัตร ซึ่งจะเป็นคนพาเธอไปพบยอด พอรถจอด ประตูจะก้าวลง ใครคนหนึ่งก็เข้าประชิดตัว

เธอเงยหน้าขึ้นมอง ตกใจเมื่อพบว่าเป็นผู้ชายซึ่งเธอไม่รู้จัก ไบหน้าเหลี่ยมเกรียม ซ้ำมีปืนอยู่ในมือ

เขาคำรามอย่างขู่ขี้ขี้

“อย่าร้องนะ ถอยเข้าไปข้างในเร็ว”

สายชลผวาไปที่ประตูรถอีกด้าน หมายถึงเปิดเพื่อหลบหนี ผู้ชายอีกคนหนึ่งยื่นประชิดรออยู่ก่อนแล้ว เธออุทานด้วยความตกใจ ถอยกลับ คนที่ถือปืน แทรกกายเข้ามาข้างๆ โดยเร็ว จิ้มปากกระบอกปืนเข้าที่เอวทำให้เธอร้องไม่ออก ชายร่างใหญ่ที่ประตูเปิดเข้ามาหนึ่งประกบ จ่อมีดปลายแหลมวาววับที่เอวอีกข้างหนึ่ง

กัญญาแจรถถูกแย่งไป อีกครู่หนึ่งปีกอพัก็เคลื่อนออกจากที่ด้วยอาการเป็นปรกติ

“พวกแกเป็นใครกัน ต้องการอะไร” หมิงสาวรั้วคำถามอย่างตื่นตระหนก

อีกฝ่ายหันมามองด้วยสีหน้าและสายตาดุดันเย็นชาที่ทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่นก่อนจะหันกลับไปโดยไม่ให้คำตอบ

สายชลมองผ่านกระจกออกไปอย่างอัศจรรย์ คิดหาหนทางหนี ทว่าเมื่อไรที่รถชะลอลงหรือเครื่องช้าอยู่ในที่ชุมชน ปลายมีดวาววับก็จ่อจิ้มลงที่เนื้อตัวเธออย่างจริงจัง มันอาจจะถูกกดกระแทกซ้ำแรกผ่านเนื้อหนังของเธอ กระซอกชีวิตและวิญญาณออกจากกันเมื่อไรก็ได้

เธอจำต้องนิ่งนิ่งด้วยความหวาดหวั่น

พ้นจากเขตชุมชน รถปีกอพัถูกเร่งเครื่องวิ่งเร็วขึ้น อีกครู่หนึ่งก็จอดที่หน้าประตูสูงใหญ่ที่หรูหรา มันเปิดออกทันทีราวกับว่าคนข้างในกำลังรออยู่แล้ว ครั้นพอรถผ่านเข้าไป คนข้างในก็ปิดกลับในทันที

สายชลมองอย่างตกตะลึง จำได้ดีว่าที่นี่คือที่ไหน บ้านของสองพี่น้อง สิทธิศักดิ์กับสุขฤทัย

ที่ตรงนั้นไง ผู้ชายคนนั้นเคยยืนล้างรถ ร่างสันทัด ใบหน้าเคร่งขรึมเหี้ยมเกรียมซึ่งสายชลเคยแอบมองจากข้างในรถ วิบูลย์ซึ่งเป็นคนขับพูดในตอนนั้นว่า

“นั่นไง มือปืนของคุณสิทธิศักดิ์”

บัดนี้เขานอนเป็นศพอยู่ในโรงพยาบาล สายชลเพิ่งนึกได้อย่างกระจ่าง สิ่งที่เราเคยนึกคิดอยู่อย่างรางเลือนกลับกระจ่างขึ้นในทันที เป็นฝีมือของพวกเขาจริงๆ สิทธิศักดิ์ สุขฤทัย และปลัดเทวัญ..!

เธอถูกดึงลงจากรถ ผลักใส่ให้เข้าไปในบ้าน คนที่รออยู่ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกแปลกใจ ร่างสูงใหญ่ของสิทธิศักดิ์ ปลัดเทวัญ และร่างเล็กๆ ที่สมส่วนของสุขฤทัย

“สวัสดิ์ คุณสายชล”

เป็นคำทักทายที่เจือเย้ยหยัน คนพูดเคยมีท่าที่อ่อนน้อม สำรวมในเวลานี้ เขายืดอกอย่างวางอำนาจ สีหน้าเหี้ยมเกรียมเปิดเผย

“คุณสิทธิศักดิ์... คุณให้คนพาฉันมาที่นี่ทำไม”

“คุณน่าจะรู้คำตอบดีอยู่แล้วนะ”

สายชลหันไปหาปลัดเทวัญผู้ซึ่งหลบสายตาในทันที สีหน้าของปลัดหนุ่มเจื่อนจางไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง

“คุณเป็นพวกเดียวกับเขาหรือ” เธอถามกร้าวๆ

เขาไม่ตอบ สบตากับสุขฤทัยผู้ซึ่งมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก เอื้อมมือเกาะกุมมือเขาอย่างปลุกปลอบให้กำลังใจ ท่าทีและสายตาทบออกให้รู้นัยถึงความสัมพันธ์ที่เคยถูกซ่อนเร้น

“เราจะทำยังไงกันต่อไปคะ พี่ศักดิ์”

“มัดให้แน่นแล้วเอาไปขังไว้ก่อน”

“แต่จะขังที่นี่ไม่ได้นะคะ น้องไม่รู้ว่าพ่อเลี้ยงจะมาเมื่อไหร่”

“งั้นเธอก็ไปอยู่กับพ่อเลี้ยงเสียที่บ้านใหญ่ เขาจะได้ไม่มาที่นี่”

“จะดีหรือคะ เขาไม่ได้เรียก จู่ๆ ก็จะไป”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า เราไม่ได้ไปบ่อยๆ ที่ไหน อ่อนสั๊กหน่อยก็ใจอ่อน แต่อย่าพิรุณให้เขาสงสัยก็แล้วกัน”

สายชลได้แต่มองอย่างแตกตื่น ถามว่า

“พวกคุณจะทำอะไรฉัน”

สิทธิศักดิ์กลับยิ้มเยือกเย็น

“ทำสิ่งที่เป็น..... ความจริงผมไม่อยากจะฆ่าคุณเลยนะสายชล คุณเป็นคนสวย น่ารัก ถูกใจผมมาก แต่น่าเสียดายที่คุณอยู่ฝ่ายตรงกันข้ามกับพวกผม”

“หมายถึงยอด..หรือ พวกคุณมีอะไรกับยอด ทำไมถึงต้องการจะฆ่าเขา”

“ผมไม่เคยคิดจะฆ่ามัน เห็นว่ามันเป็นแค่ทหารบ้าคนหนึ่ง แต่ว่ามันรันทหารเรื่องเอง มันไม่น่าตามมาเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โผล่มาในเวลานี้ เราต้องกำจัดมันก่อนที่มันจะทำให้เสียงานใหญ่”

“งานใหญ่อะไร”

เธอถามอย่างงุนงง ชายหน้าดุหัวเราะ

“ไม่เกี่ยวกับพวกคุณหรอก มันเป็นเรื่องของพวกเรา แต่เราขอให้ใครรู้เบื้องหลังของเราไม่ได้ เราจึงต้องกำจัดไ้อยอด ส่วนคุณสายชล...คุณรู้จักผู้คนมากเกินไป คุณคงไม่ยอมปล่อยให้ไ้อยอดตายฟรีแน่ๆ ดังนั้นเราจึงละเว้นคุณไม่ได้เช่นกัน”

เชือกเส้นเล็กยาวขดหนึ่งถูกโยนลงตรงหน้า สายชลมองอย่างตระหนก

“คุณจะฆ่าเราไม่ได้นะ.....”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ไม่เห็นจะยากเลย” สิทธิศักดิ์พูดเหมือนขบขัน “ความจริงคุณน่าจะชอบใจผมนะที่จะส่งคุณไปอยู่ด้วยกัน ถึงจะไปแต่วิญญาณก็ตาม”

บรรดาลูกน้องของเขาเข้ากลุ่มรุมจับเธอมัดมือไขว้ไว้ข้างหลัง สายชลดิ้นสุดแรง แต่ว่าร่างเล็กๆ ของเธอไม่อาจต้านทานเร็วแรง

มหาศาลของพวกผู้ชายได้ เธอได้แต่หายใจหอบอย่างเห็นเหนื่อยและ
สิ้นหวัง ชายทั้งสองยังคงยึดแขนเธอไว้อย่างเหนียวแน่น สิทธิศักดิ์
เดินเข้ามาใกล้ รอยยิ้มเย้ยหยันเหยิ่มเกรียม ดวงตาแฝงแววอำมหิต

“ความจริงก็น่าเสียดาย” เขาสูบลายนิ้วลงที่ผิวหน้าอ่อนๆ
“คุณยังสาว ยังสวยแท้ๆ ไม่น่าจะต้องมาตายไปเปล่าๆ เราน่าจะได้มี
เวลาอยู่ด้วยกันนานกว่านี้สักหน่อย....”

ประกายตาฝ่ายนั้นวาววาม รอยยิ้มมีนัยทำให้หญิงสาวขลุ่ย
ด้วยความรู้สึกเดียวดจันทร์

“เอาเถอะ บางที... อาจจะเป็นคืนนี้ ก่อนที่เราจะพาคุณออกไป”

สายชลสะบัดหน้าหนี “พวกคุณไปไม่รอดหรอก คุณจะต้อง
ถูกจับ”

“ใครจะจับเราล่ะ จะจับข้อหาอะไร”

สายชลนิ่งอึ้ง พวกเขาเคยทำความผิดกันมาแล้วไม่รู้ว่าร้ายแรง
เท่าไรก็ครั้งที่เห็น แต่พวกเขาก็ยังอยู่รอดและดูจะเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น
ไม่แน่ว่าหลังจากเรื่องนี้ เขาก็ยังคงจะอยู่กันต่อไปอย่างรุ่งเรือง เธอ
และยอดต่างหากที่จะต้องหายสาบสูญ ตายไม่โดยไม่ได้อำนาจร้าย
ซ้ำกรรมจะตกอยู่กับเซษฐีในฐานะที่เป็นผู้ต้องสงสัยแต่เพียงผู้เดียว

สิทธิศักดิ์พยักหน้าให้สุทธิตาย ผู้ซึ่งเดินหายเข้าไปในห้องข้าง
หลังทันที เขาหันไปพูดกับปลัดเทวัญ

“คุณแน่ใจหรือว่าสารวัตรพามันไปอยู่ที่นั่น”

“แน่ใจครับ สารวัตรไม่มีเหตุผลจะต้องหลอกผม”

สิทธิศักดิ์พยักหน้า “ดีละ” เสียงพูดต่อเครื่องเคียดบีบบังคับ
“คุณจะต้องพาตัวมันออกมาที่แจ้งให้ผมยินนะ”

“แต่ว่า... เอ้อ...”

สิทธิศักดิ์จ้องหน้าชายสำอาง พูดเจ้อหัวเราะดูตัน

“อย่างกลัวไปเลย ไม่มีใครสงสัยคุณหรอก แล้วก็ไม่ต้องกลัว
ลูกหลงด้วย ป็นพิเศษของผมยิ่งได้ในระยะไกลแม่นยำกับจับวาง
ไวใจเถอะน่า มือชั้นนี้แล้ว”

ปลัดหนุ่มนิ่งสีหน้าซีดเผือด ขณะที่สายชลเบิกตากว้างอย่าง
ตระหนก

“คุณเทวัญ... อย่างนะ อย่างร่วมมือกับพวกเขา คุณจะกลายเป็น
อาชญากร”

ประกายตาของสิทธิศักดิ์เครียดขริมดูตันเย้ยหยัน

“เสียงนกเสียงกาของคุณไม่ทำให้พวกเราหัวไหนหวอหรอกนะ แม่
หนูน้อย อย่าเสียแรงไปเปล่าเลย ไม่มีประโยชน์หรอก”

สุทธิตายเดินกลับออกมา ในมือถือแก้วน้ำสีขุ่นนำมาส่งให้พี่ชาย
สิทธิศักดิ์รับชูให้ดูตรงหน้าสายชล

“จะกินดี ๆ หรือว่าจะให้จับกรอก”

เธอจ้องมันอย่างเงี้ยวบังัน ครั้นมือหยาบใหญ่จรดขอบแก้วเข้า
ที่ปาก เธอก็ดึ้นสะบัดสุดแรง ชายฉกรรจ์อีกสองคนที่ยึดแขนไว้ ออก
แรงจับกระชับ แต่ว่าถึงอย่างไรมันก็กระฉอกตกลงบนพื้นเสียส่วนหนึ่ง
“นั่นนี่ฤทธิ์มากจริง”

เขาคำราม จับคางเธอไว้มัน ตะแคงแก้วเทน้ำกรอกลงไป
สายชลพยายามที่จะไม่กลืน แต่ว่านิ้วมือที่บังคับขากรรไกรให้อ้าไว้
ทำให้น้ำรสขื่นไหลผ่านลงไปค่อนข้างมาก เธอกลืนพลางส่ำลัก

เขายิ้มอย่างเหยิ่มเกรียม

“ที่นี่จะได้หลับสบาย แต่ก็คงจะไม่ได้ตื่นอีกแล้วละนะ เพราะว่า
เราจะทิ้งเธอกับรถลงไปในหุบเหว อยากจะเกิดเป็นอะไรก็นึกภาวนาไว้
เสียตั้งแต่ตอนนี้ก็แล้วกัน”

สายชลพูดไม่ออก น้ำเปียกโบหน้าและไหลลงมาเปื้อนเสื้อ
เธอส่ำลักจนแทบตั้งแต่จมูกลงไปถึงทรวงอก

“พวกแกไปไม่รอดหรอก คนเลวจะต้องตาย”

อีกฝ่ายหัวเราะ

“จะตายอยู่แล้วยังปากดี นิ่งเด็กคนนี่” เขาสา่ยหน้า ดวงตา
ดูตันไม่ละความเหยิ่มเกรียม “ฉันชอบจัง... น่าเสียดายจริงๆ”

สายชลรู้สึกตาพร่า หายใจไม่สะดวก แล้วก็เริ่มเสียการทรงตัว
เธอหมดแรงอยู่ในระหว่างแขนของผู้ชายทั้งสอง

“พาไปขังไว้ ดึกๆ ค่อยพาตัวออกไป”

เป็นเสียงของสิทธิศักดิ์

สายชลรู้สึกงุนงง ยากำลังออกฤทธิ์ เธอรู้สึกว่าถูกยกลอยขึ้น
พาไปยังห้องแคบๆ ที่มีดและอับ เธอถูกจับให้นอนลง เปลือกตาปิด
สนิท แต่ว่ายังได้ยินเสียงพูดแว่วๆ

“แหม น่าเสียดายนะ เราน่าจะได้จัดการเสียก่อนที่จะฆ่ามัน”

“เฮ้ย ไม่ได้เว้ย” อีกเสียงหนึ่งร้องห้าม “ลูกพี่อาจจะกลับมา
ขึ้นรู้ว่าเราจัดการก่อนมีหวังเจ็บ มึงกล้าเสียรี”

“ไม่ดีกว่า กูไม่กล้าลองดีกับลูกพี่ กูไม่อยากจะตายเปล่า”

มีเสียงปิดประตู

แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงิบและมืด.....